

Alice har stått lenge og sett seg i speilet denne morgenen. Hun har lagt to lag med rød leppestift. Hun har glefset mot seg selv. Liksom tøff, tenkte hun. Øynene har hun ikke gjort noe med, det er hele poenget; bleke øyne, røde, slukende lepper. Det skal være oralt. Hun har kunngjort for vennene at hun er i en ny oral fase. Alt må tåle å bli puttet i munnen, sa hun og slikket seg frekt over leppene. Vennene omfavnet ideen hennes, alt må tåle å bli puttet i munnen, lo de, og begynte allerede samme kveld. Hun får et sug i magen av seg selv når hun er den som slår an tonen, hun liker så godt denne Alice. Det sanslige må dyrkes, hvisker hun, det er slik vi føler oss selv. Det viktigste i verden er alle inntrykkene, alt vi kan uttrykke. Vi må fange det opp, ikke skille mellom riktig og uriktig, ikke skjelne moral. Moral hører mosebøkene til. Brenn bibelen. Eller smak på den. Alice røyker foran vinduet. Hun elsker kulden. Vinteren er så nydelig. Hvite verden, du er en venn av meg, nynner hun. De blanksorte trestammene er så sterke at det grøsser i henne. Den røyktykke, grå luften så deilig lokkende at det sitrer i underlivet hennes. Hun kunne strøket denne deilige, kalde vinterverden sakte over klitoris. Hun sukker. Skjønnheten ligger jo i at dette vakre utenfor aldri kan holdes. Men hun kan gå ut i det. Hun kan være i skjønnheten med hele seg. Jeg kan la skjønnheten såre meg, tenker hun, la kulden piske meg, føle den, hardt. Det kan jeg. Jeg dropper strømpebukse. At støvlettene er i skinn, gjør meg enda kaldere, tenker Alice og stryker seg over den korte skjørtebaken. Skinkene er iskalde. Hendene er røde og tørre. Hun klippet neglene før hun gikk ut, husker den nakne følelsen; som en skjærende lyd i øret, negler over tavla i klasserommet. Hun grøsser, holder seg for ørene. Grusomt, tenker hun og gjemmer neglene inni håndflaten. Alice går over gaten idet den grønne mannen piper, følger de andres flokk. Hun konsentrerer seg for å finne lyden av sine egne hæler mot asfalten. Jeg vil så gjerne høre meg selv, tenker hun. Høre det som var der inne. Alice smiler forsiktig, alt må tåle å bli puttet i munnen, avleder hun seg selv med. Det kiler i magen. Alt det morsomme hun skal gjøre i dag! Alt skal runkes, tenker hun, også det ubehagelige. Det er sikkert mange overklasse ungdom som har lidd, sier Frans, men sannheten er at de er så narssistiske at selv den verste nedtur blir en bejublet bekreftelse for dem. Ja, fortsetter han, sannheten er at de ønsket denne nedturen, allerhelst ønsker de å dø med nesa trødd ned i kokainspeilet. Det er den eneste rette måten å dø på, smiler han og kaster hatten en meter opp i lufta. Alice tenner en sigarett. Hvis jeg måtte tatt livet mitt, sier hun, så ville jeg valgt en overdose heroin. Frans ler. Du ser ut som du fryser, sier han. Jeg gjør det, sier Alice, det er veldig ubehagelig. Er det deilig, lurer Frans. Alice svarer ikke. Vannet ved siden av veien har fått en tynn hinne av is. Det er ikke lov å mate fuglene lenger, sier Alice, er det vel? Før var alt kjedelig. De kjedet seg i kor. Lå som slakt i rekke nedover sofaen. Over hverandre, under hverandre, henslengt i den steikende sola. Svett hud. Åh, stønnet en av venninnene hennes, jeg tror jeg dør av kjedsomhet. Lyden av et skateboard smalt i asfalten under dem. Frans gikk lakonisk til andre siden av taket. Vi kunne hoppe, sa han uinteressert. Åh, ja, svarte venninnen, heller hoppe enn å leve i denne varmen. Alice sa ikke noe, hun var for varm til å snakke. Hun drakk sprit i stedet. Men senere den sommeren hadde noen hoppet uten å hoppe, kanskje det var piller, hun fikk aldri vite det. Bare at han var død. Noe forandret seg da. Ikke lenge etterpå kom høsten. Hun sluttet å danse. Ingenting var særlig spennende lenger. Karakterene stupte. Hun brydde seg ikke. Det var et bevisst valg at ingenting av dette betydde noe lenger. Hun hadde oppdaget at hun hadde et hull inni seg. Eller kanskje det var mer som en flate. En lang, hvit, tom flate. Inn dit trekker kulden fra stjernene. Det hadde sikkert vært slik lenge, det var i alle fall det hun fortalte seg selv. Tanken på at hun kunne ha ødelagt noe med handlingene sine, med de valgene hun hadde tatt, var for skremmende. Det gjorde det hele irreversibelt, og det tålte hun ikke. Det måtte være en vei ut. Dessuten var det jo sånn hun var. Og dødsfallet hadde ikke kunnet gjøre noe fra eller

til. Hun kjente han nesten ikke engang, han var onkelen til en venn. Det er det stygge som må fremheves. Det er det stygge som må leves ut, tenker Alice. Derfor skal vi ikke trekkes mot skjønnheten, vi skal aldri foretrekke skjønnheten. Kanskje unntatt den skjønnheten som kan brukes i krig, den er ingenting, den finnes ikke inni oss. Det er deilig å leve uten krav til skjønnhet, tenker hun, at alt jeg gjør, gjøres for en annen grunn. At tøyet jeg tar på meg har en annen hensikt, at sminken er noe dypt. Vi må fremheve det selvhøytidlige, sier hun. Det er så deilig motbydelig. Vi må elske det groteske, og patetisk oppblåste, sukker Frans, vi må pule som om dagen i dag var vår siste. Ingenting vi sier er ekte, sier Frans. Ingenting vi gjør har noe verdi Alice. Alt er bare skuespill fra vår side. Ja, sier Alice, vi er helt unyttige. Verden trenger oss ikke. Vi er møkka de andre kan trække på, sier Frans. Vi spytter på oss selv, vi onanerer lykkelig over vår egen verdiløshet. Åh, sier Alice, jeg danser hver dag over hodet på dem som ville trykke meg ned. Frans er i full gang med å dra frem bildene fra forrige gang. Italieneren klør seg i øret. Nå vet jeg ikke, sier han, om det er dette hun vil ha. Hun ville nok heller, han nøler, gått for noe litt mer, han smatter, ærlig. Ærlig, gjentar Frans, liksom dum. Ærlig, slår italieneren fast. Frans begynner å pakke ned bildene igjen. Vel, sier han, det er alltid noen andre som er interessert. Jeg har forstått det sånn, sier italieneren, at dere skulle gjøre noe annet i kveld. Jeg tror det kunne passet bedre til hennes preferanser. Vi er interessert i å kjøpe den serien, hvis det blir noe av. Alice smiler. Alt må tåle å bli puttet i munnen, sier hun, alle elsker jo det orale. Smerten sprekker i henne. Speilet liksom fordufter foran henne. Lyden av blodet i ørene overdøver nesten musikken, blander seg med de taktfaste støtene. Jeg trenger ikke å tenke, tenker hun. De trenger ikke tenke. Vi trenger ikke tenke. Hun husker en gammel sang; hvem tror du den finner, din tanke er fri. Hun smiler sløvt. Husker ikke at jeg nettopp smilte, tenker hun. Hun skyter rygg og tar imot ham enda en gang. Konsentrerer seg; jeg vil inn dit, tenker hun. Jeg vil se ham. Jeg må bort fra det. En annen kommer mot henne, kroppen er en skygge, et gjenskinn, men det som betyr noe er nesten skjærende, hun lar ham gli inn, smaker alle disse smakene; gulvet, huden, blodet, smerten, redselen. I lyset fra blitsen under øyelokkene ser hun ham tydelig. Francis Bacons pave ruver foran henne. Hun smiler salig. Ja, skriker hun, pul meg, ja ah. Venninnen rekker henne en drink. Mojito, roper hun i øret hennes. Alice smiler, roper takk. Tenker at det er underlig hvor fjernt det hele er når alt er over. At hun ikke fatter hvordan hun orker når hun er der oppe, men at hun etterpå er sløv på en slags hellig måte, at verkingen i kroppen er dumpe, livsnødvendige pulsslag. Jeg har kjøpt en ny type leppestift, roper hun til venninnen. Den holder i en uendelighet. Hun skyter frem leppene for å demonstrere. Så deilig roper venninnen. Kan jeg kysse deg? Det er så befriende, tenker Alice, å leve slik. Det er dessuten ikke sant, jeg ville ikke tatt en overdose. Dette er bedre. Vi er ikke slike hyklere, sier venninnen, som disse liksom frigjorte som går på fetisj party. Ingenting skal engang kunne kalles en fetisj. Det skal bare være, som en naturlig del av altet. Alice tar imot jointen. Husker du den sommeren, spør hun, når vi kjedet oss så grusomt, det var så varmt, vi var fulle hele tiden. Ja, Gud, fniser venninnen. Jeg trodde jeg skulle dø, hva gjorde vi egentlig da? Jeg tror jeg havnet i helvetet den sommeren, sier Alice. Vi er tomme. Er du ikke Pernille? Pernille ser rolig på henne. Det er ikke over før det over, sier hun. Men det er over, smiler Alice. Jeg er borte. Jeg har lånt tid. Når jeg dør. Pernille stikker hånden inn mellom beina. Kan du ikke heller kose litt med meg, hvisker hun. Det er så mye hyggeligere.